

MOMENTÁLNĚ MĚ NEJVÍCE BAVÍ DIVADLO

Rozhovor s dramatičkou a básničkou Kateřinou Rudčenkou

Jste básnička, prozaička i dramatička. Co vnímáte jako společný prvek při psaní těchto odlišných literárních žánrů, vidíte tam nějaký?

Pro mě veškerá tvorba představuje snahu uchopit nějak život a svět, a každý žánr mi to umožňuje jinými prostředky. Takže společné je právě to, co se snažím ve své tvorbě zachytit. Básně umožňují zachytit něco existencionálního, v próze je hlavní příběh a drama je zase o setkání lidí. Každé je to zajímavé něčím jiným, každý způsob tvorby je ojedinelý.

Máte nějaký žánr nejraději, preferujete nějaký?

Momentálně mě nejvíce baví divadlo. Protože při psaní básní jsem sama, čtu to sama, není tam zpětná reakce. Jak jsem říkala, nejvíce mě baví setkání s lidmi, baví mě, že text ožije, je to takové sociálnější. Básnické kruhy jsou poměrně úzké, a moje tvorba se nedostane k tolika lidem jako na divadle.

Přemýšlíte při psaní divadelních her nad tím, jakým způsobem by měly být uvedeny? Napsala jste někdy nějakou souboru „na tělo“?

Občas jsem takovou zakázku dostala, naposledy pro divadelní spolek Puchmajer, jehož jsem momentálně členkou. Tehdy jsem si opravdu představovala konkrétního člověka jako konkrétní postavu. Ale třeba u Vůně třeshňového dýmu jsem si představovala české herečky, které to nikdy nehrály. Představu jsem měla, ale nebylo to napsáno konkrétně. Tato hra se pak četla v New Yorku, v Paříži, v Londýně, a byla hrozná radost sledovat, jak to vždycky někde ožije, jak je každé to zpracování jiné a lidé jinak reagují.

A co je lehčí, psát pro soubor nebo volně?

Lehčí je psát si volně, co člověk chce, s čím zrovna souzní. Ale zase je strašně důležité, aby to pak ožilo na jevišti, aby to vůbec někdo hrál. Takže možnost napsat něco, co se potom opravdu bude hrát, je také zásadní a v něčem výhodná.

A když už se teda zadaří a někdo vaši hru uvede, jaké máte při uvádění pocity?

Já jsem z toho vždycky úplně vyštvavená. Zároveň mám

strašnou radost, když slyším lidi reagovat a když se těm herečkám daří. Přitom se taky stydím a strašně to s nimi prožívám. Ale když to potom funguje, tak je to pro mě to velká satisfakce.

Říkáte si někdy, že byste svůj text změnila nebo upravila?

Poměrně hodně. Ono je právě až na jevišti vidět, co funguje a co nefunguje. A občas nefunguje ani polovina.

Teď se na chvíli odpoutám od vašich kreativních návyků a zeptám se jinak: jste už ceněná autorka, jak to ovlivnilo váš život?

Docela brzo jsem měla úspěch s básněmi, jezdila jsem na hodně festivalů po celém světě, to ovlivnilo můj život hodně. Dostala jsem i nějakou cenu v Německu a docela jsem si to užila. Ale pak jsem se toho nasytila, už mě to právě moc nebavilo, zejména ta čtení. Možná i právě proto mě teď nejvíce baví divadlo.

Už jste tedy byla přesycena básnickou komunitou?

Už mi to přišlo příliš jednotvárné, vždycky jsem někam jela, tam četla a vlastně mi to nic osobně nepřinášelo. Nemám ráda čtení a snažím se je odmítat. Jezdím jen někdy, když...

DS Karel Čapek Děčín / režie: Jana Stejskalová

Marina Carr: Maja

LÍBÍ SE MI TO ČISTĚ ŽENSKÉ TÉMA

Rozhovor s režisérkou a scénografkou DS Karla Čapka Děčín Janou Stejskalovou

Jak se k vám text dostal? Vybrala jste ho vy, nebo členové souboru?

Text jsem vybrala já, protože se mi líbil, líbilo se mi, o čem je. To čistě ženské téma. A protože máme v souboru poměrně dost hereček a málo herců, bylo to pro nás ideální. Texty s převahou ženských postav se těžko hledají. Chlapi to v tomhle mají lehčí.

Prali jste se hodně s tím, že text je hodně literární a mohutný? Hledali jste pečlivě situace?

Určitě. Jsem spíše výtvarník a protože nemáme v souboru tolik režisérů - a i ti chtějí hrát - ujala jsem se toho. Nejsem nějak zkušený režisér, takže to pro mě byl trošku oříšek. Téma mě bavilo, ale protože to není úplně jednoduchá látka, tak jsme se s ním prali.

Věnovala jste se i textovým úpravám?

Dělali jsme je, ale stále mám pocit, že je to málo. Od autorky je to opravdu košaté a bohaté a já si stále myslím, že by to ještě zkrátit chtělo, ale teď už to asi neudělám.

Tohle je vaše první režie?

Ne, je to moje druhá režie. První byly Kuřačky a spasitelky od Anny Saavedry. Opět ženské téma, protože v

tom si trochu libuju.

Hrajte se souborem i něco jiného, než Maju?

Hrajeme ještě Vraždu sexem, to je čistě řachanda, a pohádky. Obsazení Maji je vlastně celý náš soubor, nejsme tak velcí, abychom měli třeba tři věci naráz.

Maja je velmi těžká, závažná až filozofická látka. Tak to v souboru máte, nebo je to váš první krok k takto těžkým tématům?

Co já pamatuju, tak jsme opravdu až tolik vážných témat nezpracovávali. Na druhou stranu těch čistých řachand taky ne. Ale pravda je, že nám byl bližší lehčí žánr. Tohle je po dlouhé době něco těžšího. I Kuřačky a spasitelky jsou způsobem vyprávění a podání přece jen lehčím žánrem, než Marina Carr.

Už přemýšlíte o budoucnosti, dalších věcech, do kterých byste se chtěli pustit?

Já sama bych se chtěla pustit do komornější věci od Petra Kolečka Zakázané uvolnění. V souboru je hodně hereček, mají rodiny a další povinnosti, není snadné se vždy sejít, proto bude vhodnější komornější obsazení.

Martin Rumler

PROČ SI VYMÝŠLÍME PŘÍBĚHY

V úterý odpoledne se na přehlídce představil soubor DS Karel Čapek Děčín. Přijel s inscenací hry současné irské dramaticky Mariny Carr, Maja. Nutno vytknout před závorku, že si soubor nevybral jednoduchý úkol a už za odvalu, s jakou se do práce pustil, je hodný obdivu.

Hra samotná je složitě strukturovaná, nabízí mnoho podnětů a zároveň překážek, s kterými se musí inscenátor utkat. Zároveň ale přináší silné a působivě podané téma nutnosti vytváření legend z našich všednodenních, mnohdy až banálních problémů. Legendy a přikreslené příběhy totiž dodávají naší všednodennosti

punc něčeho zvláštního, velkého a příběhy jsou společně s dětmi také jednou z mála věcí, co tu po každém z nás zůstane. Marina Carr přitom obě ve své hře relativizuje a dochází k temným závěrům dotýkající se smyslu existence jako takové. Téma autorka rozehrává na půdorysu rodinné ságy, jakéhosi prokletí, v jejímž středu stojí právě titulní postava, Maja

(Petra Nedvědová). Oproti příběhu jejímu a její rodiny staví Marina Carr svět mýtů a legend a tyto dva světy se protínají, vzájemně komentují a ovlivňují. Je to právě střet všednodennosti a temně fantazijního světa irských legend, který dodává textu napětí a vytváří zvláštní jiskření. V samotné hře je ovšem tento zásadní střet, ze kterého vyvěrá zmíněné téma, pouze nahozen a zůstává tak na inscenátorech, aby onen fantazijní svět na jevišti zpřítomnili a hra tak dosáhla svého poselství.

Souboru se bohužel ve viděné repríze nepodařilo tento svět na jevišti dostatečně zhmotnit a ke kýženému střetu nedošlo. Zůstala tak pouze rovina oné všednodennosti, autorkou navíc záměrně napsaná formou jistého melodramatu. Přimlouval bych se tedy za výraznější jevištní pojednání světa legend a příběhů, jak je soubor v několika chvílích naznačuje. Samotný text je totiž silně monologický a nenabízí mnoho prostoru pro herecké jednání. To je nutné vytvořit zvenčí a zhmotnit před divákem. Soubor z Děčína má přitom dobře nakročeno funkčně zvolenou scénografií a obrazy na konci první půlky a v samotném závěru představení. Ačkoliv je to pro celek málo, myslím, že tudy by možná mohla vést cesta k uchopení tak složité předlohy.

Třetí rovina je rovina vzpomínek. Příběh je rámován jako vyprávění Majiny dcery Millie (Anna Zemanová), která vzpomíná na svou mrtvou matku. Právě

její rovina ospravedlňuje propojení a vzájemné působení světa všedního a světa legend, sledujeme přece právě její vzpomínky – a vzpomínky jsou už ze své podstaty rozmlžené, či do určité míry upravené. Nutno dodat, že představitelka Millie zvládá svůj part velmi solidním způsobem, i když myslím, že by neškodilo pevnější

ukotvení postavy na konkrétním místě na jevišti ve chvílích, kdy nevypráví. Je pochopitelné, že jejím prostorem je celé jeviště, ale v některých pasážích její pohyb po jevišti spíše bere pozornost ve chvílích, kdy by se měl divák soustředit přeci jen na něco jiného.

Další pozoruhodný výkon odvádí Lída

Panenková jako Babi Fraochlán, která je schopná být v každém okamžiku autentická a pravdivá, což je pro herectví v takovém typu dramatu zcela zásadní. Převést na jeviště uvěřitelným a poutavým způsobem všednodennost je herecky velmi náročný úkol a nutno dodat, že i v tomto ohledu má inscenace místy své rezervy. Každá sebemenší nepravda totiž okamžitě ubírá z oné kouzelné atmosféry obyčejných dní, které je nám všem moc dobře známá.

Jak již bylo zmíněno, je obdivuhodné a chvályhodné, že se soubor do tak náročného úkolu pustil a je jen škoda, že při realizaci zůstal na půli cesty. Ale už za odvalu a energii, se kterou se s předlohou utkal, si zaslouží pochvalu.

Adam Doležal

Ty-já-tr/Hrobeso Praha / režie: Luděk Horký

B. Hrabal, T. Jarkovský, J. Vašíček: Ostře sledované vlaky

MĚL JSEM VELIKOU TRÉMU

Rozhovor s režisérem Luděkem Horkým

V představení jsem vnímala přesnost herectví, jak pracuješ s herci, abys toho docílil?

Těší mě, že to na tebe takhle působí, jako precizní herecká práce, která je výsledkem nějaké metodiky a přípravy. Náš soubor v tomto ohledu mimořádný není. Výrazný rozdíl oproti ostatním souborům je ten, že vyvěráme z dětského souboru, jehož jsme odcho-
vanci. Do minulého týdne se soubor jmenoval Ty-já-tr, sídlíme v budově Radar a rozhodli jsme se celý soubor, který má spoustu skupin, přejmenovat na Divadlo Radar. Měli jsme dva názvy souběžně, a to štěpilo značku. Naše skupila je Divadlo Radar/Hrobeso. Soubor Divadla Radar má přes dvě stě sedmdesát členů, od čtyřletých dětí až po dospělé. Velká řada dospělých je tam od dětství nebo mládí, dobře se znají a pracují systematicky a soustavně na tvorbě inscenací.

Předlohou inscenace jsou Hrabalovy Ostře sledované vlaky, s nápadem je inscenovat jsi přišel ty?

Hrabala mám rád velmi. Dozvěděl jsem se, že v divadle Alfa vznikla nová dramaturgie. Neviděl jsem tu inscenaci, ale přečetl jsem si dramaturgii. Napsali ji Jakub Vašíček a Tomáš Jarkovský.

Jejich dramaturgie jde výrazně jinou cestou než dramaturgie předchozí. Předchozí se velice blížily narativnímu vyprávění Menzelovu filmu a jejich adaptace na divadlo na můj vkus byly velmi popisné. Takhle adaptace o to neusiluje, vypráví především téma. Vidí příběh očima Miloše Hrmy a vypráví ho přes to, co prožívají postavy a jaké pocity z doby postavy mají, spíše, než by narativně vyprávěla příběh. Nikdy jsem nedělal inscenaci, která by měla tolik nonverbálních složek a byla vyprávěna v tak pomalém tempu, měl jsem z toho velkou trému. Navíc se představení zkoušelo paralelně s představením Štěpána Pácla, který v Radaru tři roky působil a má s ním dobré vztahy. Věděl jsem, že musím makat, protože proti mně zkouší Štěpán, se svými dvěma cenami Alfréda Radoka a zkušeností profesionální režiséra.

Říkal jsi, že máš rád Hrabala a Ostře sledované vlaky jsi zamýšlel inscenovat už dlouho, jaký klíč si hledal k tomu, abys na jevišti odrazil Hrabalovu poetiku?

Baví mě na Hrabalovi emocionalita a zároveň nesentimentálnost, někdy i krutost. Proto se mi líbila dramaturgie

Jarkovského a Vašíčka, která koncentrovala tato témata. Zároveň jsem dlouho chtěl obsadit do role Miloše Hrmy Martina Holzknechta, který mi stárl a ve Volyni oslaví sedmadvacáté narozeniny. To bylo už za minutu dvanáct, ale věděl jsem, že si při této práci budeme rozumět.

Hrabal se ve svých dílech nevyhýbá erotice, jak ji ztvárnit v představení?

Erotiku na jevišti jsem nikdy neztvárňoval, ani můj soubor s tím nemá zkušenosti. Nechci, aby to vypadalo, že považuji Hrabala za erotickou literaturu. Takhle látka je více existenciální. Pojednává o tom, kdo ten člověk je a kam směřuje. Pokud jde o erotické scény, jednou jsem to chtěl zkusit, hrozně mě ve hře lákal silný podíl čistoty, zobrazené v postavách Hrmy a Máši. Erotika patří k životu. Tato hra je o vstupu do života se vším všudy, i s prvními aspoň trošku zralými společenskými postoji i s osobní rovinou, která se bez sexu a erotiky neobejde.

Irena Knetlová

OBRAZ, DIVADLO, INICIACE

Příjemným vyvrcholením úterního divadelního programu bylo přestavení inscenace Ostře sledované vlaky Ty-já-tru Hroboso Praha. Díky oskarovému filmu Jiřího Menzla se novela Bohumila Hrabala stala velmi populární a samozřejmě hrozí, že diváci mohou mít tendenci srovnávat divadelní adaptaci s filmovou.

Jsem přesvědčen, že ta divadelní, kterou jsme viděli, naprosto obstála. Souboru hodně pomáhá to, že sáhl po dramatině, která není užvaněná, vlastně je textově hodně střídá až dietní. To dává inscenátorům veliký prostor pro obrazivost a divadelnost, kterou se hodně snaží využívat včetně až živých obrazů nebo scén, které místo slov naplňují fyzické jednání a pohyb. I proto si představení zachovávalo rytmus, právě proto nenudilo, naopak fascinovalo a vtahovalo diváka. Právě díky poučenému účelnému využití divadelních prostředků je inscenace velmi účinná a působivá. Přesně se buduje napětí a netřeba mnoha slov k pochopení.

Šikovný se stal rámeček, který má inscenace vtisknutý. Pan Bogan, tedy spisovatel Bohumil Hrabal pozoruje, uvádí, říká některé repliky s herci, stará se o některé rekvizity. Je možné, že jsme v jeho hlavě, ve které příběh cesty mladého hrdiny vzniká, cizeluje se a usazuje. Záměrně píšu příběh mladého hrdiny, protože režisér Luděk Horký se soustředil především na iniciační rituál Miloše Hrmy. Z chlapce se stává muž, z eléva člověk na „plný úvazek“. Ostatní postavy jsou tak vlastně zvanými i nechtěnými průvodci po Milošově sexuálním i životním zasvěcení. Jsou doprovodem, jejich životní cesty se nás netýkají. Jsou důležití teď a tady pro cestu Milošovu.

V roli Miloše Hrmy exceluje Martin Holzknecht, talentovaný mladý herec, který přesně dávkuje rozpaky, do všech světových stran vyznačuje stud, nejistotu a zároveň touhu po tom být mužskej. Ovšem i ostatní protagonisté odvedli poctivou hereckou práci, proto je celý příběh uvěřitelný a dokáže se diváka dotknout.

Netroufnul bych si tvrdit, že jsme viděli představení bezchybné a dokonalé, kdo ví, zda takové existuje. Minimálně dvě věci mi budou vrtat hlavou ještě dlouho. Jedním je pojetí postavy konduktérky Zdeničky, ze které je vyzývávě flirtující potvora, která si s muži dost hraje. Víc by postavě slušela nevinnost (která by vlastně byla otiskem hlavního tématu hry). I když třeba živočišnější a zvědavě zkoumající hranice, kam až se dá zajít, než poloha lehčí holky. Druhým problémem je pro mě výběr reprodukováné hudby, která je pro mě příliš pop a stejně jako pojetí Zdeničky zbytečně laciná.

To ale nemění nic na tom, že Ostře sledované vlaky mají rozhodně místo mezi povedenými inscenacemi několika posledních sezón amatérského činoherního divadla.

Martin Rumler

Moc se mi to líbilo, jsou šikovní.
Ondra měl pravdu, ze začátku 20
minut a pak krásné chvíle.

Pavel, Most

Hodně erotiky na úkor poetiky.

Lenka

Erotický příběh u táboráku. Bez
Hrabala.

Petr

Představení je kopie divadla Alfa.

Kotál

Bylo to hezké, já se na ně vždycky
těším a nikdy mě nezklamali.
Příběh, emoce, krása.

Jaroslava, Český Krumlov

Moc se mi to líbilo, skvělé nápady,
jsem spokojený divák.

Olinka

Pojedou s představením k nám do
Týna a už se těším až to uvidím
podruhé.

Milan

Je tam pár pěkných obrazů, ale
celkově to pro mě jako dramatický
kus příliš nefunguje. Za razítko-
vou scénu jsem vyloženě naštvaný,
protože byla velmi ošizená.

Miroň

Mile mě to překvapilo.

Madlenka ze Šumavy

Moc se nám to líbilo, krásné di-
vadelní nápady a hezká poetika.

Iva a Ifa

Přemýšlel jsem o čem to je, měli
tam pro mě moc tematických
linek, které mi úplně nesly dohro-
mady, ptal jsem se, jestli je to o
Hrabalovi, o sexu nebo o tom,
jestli je důležitější osobní život
nebo historie. Byť to bylo řemeslně
úžasné, tak jsem nakonec nevěděl,
co po mě vlastně chtějí. Vnímal
jsem absurditu čekání spojenou s
absurdním divadlem, bylo to také
tématem?

Honza

HLEDEJ TÉMA TAM, KDE TO BOLÍ

Volyně. Půl desáté ráno. Taneční místnost místní ZUŠ. Kroužek bosých seminaristů rytmicky tleská a dupe do rytmu, který udává vedoucí semináře režisér Štěpán Pácl. Štěpán zrychluje. Seminaristé jej následují. Štěpán zrychluje. Seminaristé o to energičtěji dupou a tleskají. Štěpán zrychluje. V rukách brní. Štěpán. Gradace. Eskalace. Je po všem. Euforie. Endorfiny. Zpocená trička. Krev pulzuje. Pauza na pití. Výdech.

Pan Pácl, Pánev a Prostor

Vyprávíme si o divadle. Přejít přes jeviště je energeticky mnohem náročnější, než dojít si pro cigarety do trafiky. Zásadní je pánev. Z pánve vychází pohyb a při následujícím cvičení, seminaristé mají pocítit pánev a vnímat ji během každého pohybu.

Seminaristé vytvářejí dvojice, jeden z páru zavírá oči a nechává se vést druhým, který jej vede rukama položenýma na břichu a na bedrech. Štěpán pouští uklidňující hudbu. Tipla bych to na nějaký impresionismus. Dynamika semináře se rázem mění. Místo rytmického bušení končetin se po prostoru ozývají slova důvěra, odevzdání, partner, jistota a intimita. Kdybych teď vkročila do semináře, tak bych si řekla, že jsem na nějakém tréninku důvěry. Páry se míhají prostorem, některé dvojice dynamicky některé bázlivě. Každého vedeného se na chvíli ujme Štěpán, který člověka se zavřenými očima vede razantněji. Pak už se dvojice rozdělí a vedený je pod ochranou letmých doteků svého partnera a vnímá své tělo při chůzi prostorem. Tohle cvičení není samoúčelné. Partner nám dává pocítit, to, co bychom sami nikdy nepocítili. Něco nelze prožít

jinak než v páru. A v herectví jsou napojení a důvěra obzvlášť důležité.

Dočkej času jako třicet minut z židle na židli

Do prostoru jsou přineseny židle a uspořádány do kruhu. Štěpán nám ukáže energický, sotva postřehnutelný přesun ze sedu z jedné židle přes převalení se na podlaže na vedlejší

židli. A prohlásí: „Tohle udělejte za třicet minut.“ Při cvičení máme myslet na to, že pohyb vychází z celého těla a měl by ideálně být nejméně postřehnutelný. V semináři dochází ke zklidnění. Při reflexi pocitů se na povrch dere fakt, že někdo nechá inteligenci těla pracovat za něj a konečně „vypne“, někomu se to nepodaří. A co mně? Já jsem holka samá ruka samá noha spíš než krev a mlíko a při cvičení mám problém právě s horními končetinami, pamatuji na to, že pohyb má vycházet z celého těla, ale jak kurňa hýbat celým tělem, když ležím na zemi a zamýšlím k tělu jen přisunout ruce a ničím jiným nepohnout? A pak někdy ve svalch cítím velkou tenzi. Následuje pauza a přesun z tanečního sálu do učebny v přízemí.

Antigona, sestro! Isméno, ty náno jedna bojácná!

Po pauze se skupina rozdělí do pracovních dvojic, pracují na textu Antigony a zkoušejí si, každý v jiném koutě

dialogy. Štěpán sedí na lavičce na zápraží a pije kávu. Vesnická idylka. Ptám se, proč Antigona? V textu si je jistý, protože jej nedávno inscenoval, navíc v textu je spousta hraničních míst a na nich je dobré „trénovat“ herecké dovednosti. Štěpán říká, kde vás to bolí, tam hledejte téma. Přijde čas ukázek práce jednotlivých dvojic. Štěpán stejně energicky a se zápallem společně s účinkujícími hledá motivaci postav, i když ta radikálka Antigona chce popáté pohřbít bratra, a nechává scénky přehrávat a přehrávat. Myslím, že tuto reflexi seminaristé obzvlášť oceňují. Při tom padají věty jako: Nestůj tam, jako bys poslouchala Radiožurnál. Nech se emocemi radioaktivně ozářit. Nenech slovo dramatu padnout pod stůl! Rozumíš? Nerozumíš? To je jedno.

Seminaristé o semináři:

Lenka je ráda za chválu, Štěpán skupinu chválí pořád, věcné poznámky umí podat a informace sděluje srozumitelně. Martině byl seminář doporučen, chce do budoucna režírovat a na semináři doplňuje chybějící hereckou průpravu, oceňuje důraz na hledání motivace a téma postav při „cvičení na Antigone“.

Počkej na šokolaté!

Řekne laskavě Štěpán. Chtěla jsem se vytrádit. Čekám čokoládu. Hořkou. Ale přijde poslední závěrečný rituál, tleskáme v kruhu, přitom říkáme šokolaté. Štěpán zrychluje. To jediné bych změnila, myslím si, vopravdická čokoláda by byla lepší. Ale budíž. Díky za dopoledne strávené s vámi. A tleskám!

Irena Knetlová

BURKE CUP 2019

... dokončení ze strany 1

... je to na hezké místo, ale hrozně mě to stresuje. Chci, aby si moje básně četli lidi sami doma. Myslím, že se veřejným čtením něco ztrácí.

Možná možnost interpretace? Lidé si při čtení (alespoň dle mého názoru) text interpretují více dle přednesu než dle sebe...

Někdy je autora dobré vidět, ale mě to dobře nedělá. Možná je to také druhem poezie, který píšu, třeba takový satirický básník, u něj to bude zase jiné.

Když už jsme se tedy dostali zpět k poezii, dlouho jste nevydala žádnou básnickou sbírku. Plánujete něco do budoucna?

Nic neplánuju, ale nemůžu vyloučit, že to někdy vyjde, třeba po letech. Ale myslím, že hned tak to nepříjde, bylo by to velké překvapení, i pro mě. Plánuju spíše pokračovat ve své dramatické tvorbě, nemám sice teď nic určitého, ale nejráději ze všeho bych psala divadelní hry.

Na závěr by mě zajímalo, co ráda děláte mimo svou tvorbu? Kde nacházíte inspiraci?

Chodím třeba ráda po horách. Vyloženě tam asi nenacházím inspiraci, spíše povznesení a klid. Často mě příroda a hory naplňují více než umění.

Anežka Malčíková

PROGRAM

Středa 3. července 2019

10.30 M Tvoje BÁBA Most / režie:
Pavel Skála
Pavel Skála: **Poem macht frei** (DP)

14.00 NN DS Vrchlický Jaroměř / režie:
Jan Sklenář
Molière: **Lakomec a další světci**

17.30 MS Diskuse (*Lakomec*)

17.30 M Tvoje BÁBA Most / režie:
Pavel Skála
Pavel Skála: **Poem macht frei** (DP)

19.00 NN Divadlo Exil Pardubice / režie:
Kateřina Fikejzová Prouzová
Nicolas Bedos: **Do zdi**

21.00 NN Kefirová sekta Louny / režie:
Oksana Kaplanová
Viliam Klimáček: **Nízkočtučný život**

22.30 MS Diskuse (*Do zdi, Nízkočtučný život*)

Čtvrtek 4. července 2019

13.30 – 19.30 Výlet na Otáčivé hlediště
Český Krumlov
Malé divadlo České Budějovice / režie:
Petr Hašek
Arthur Conan Doyle, Zdeněk Jecelín:
Ztracený svět (DP)

14.00 NN DS SemTamFór Slavičín /
režie: Jan Julínek
Patrick Ryan, Hynek Bouček, Milan
Schejbal: **Jak jsem vyhrál válku**

17.00 Vzpomínka na Františka Zborníka
(DP)

20.00 NN Ty-já-tr/Načerno Praha / režie:
Lukáš Křížek
Jean-Michel Ribes: **Divadlo bez zvířat**

22.15 MS Diskuse (*Jak jsem vyhrál válku, Divadlo bez zvířat*)

FAGI

